

РЕШЕНИЕ

№ 3968

гр. София, 17.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав,** в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **4087** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 64, ал. 7 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от П. Д. В., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е разпореждане на полицейски орган от 8 РУ „Полиция” в СДВР, от 02.05.2020 г., с което е разпоредено на П. Д. В. да спазва Наредба № 1 на Столичната община, да не се нарушава обществения ред и да се спазват законите на Република България.

В жалбата се поддържа, че разпореждането е издадено в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Искане за отмяната на заповедта. Претендират се разноси.

Ответникът – полицейски орган в 8 РУ «Полиция» в СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С разпореждане на полицейски орган от 8 РУ „Полиция” в СДВР, от 02.05.2020 г. е разпоредено на П. Д. В. да спазва Наредба № 1 на Столичната община, да не се нарушава обществения ред и да се спазват законите на Република България. От административния орган не са представени други писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

В чл. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи са посочени основните задачи на Министерството на вътрешните работи, като сред тях са и тези по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, защита на правата и свободите на гражданите и опазване на техните живот, здраве и имущество, осигуряване на разследване на престъпления, защита при бедствия. Основните дейности на Министерството на вътрешните работи за изпълнение на задачите по чл. 6 са посочени в чл. 7, като сред тях са и тези по противодействие на престъпността чрез разкриване и разследване на престъпления по предвидения със закон ред, превантивна дейност, опазване на обществения ред. В процесния случай, при издаване на оспорваното разпореждане полицейският инспектор от 8 РУ „Полиция” на СДВР не може да се направи преценката дали полицейският орган е изпълнявал някоя от основните задачи, посочени в чл. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи, или пък е извършвал дейност в изпълнение на посочените задачи. Съдържащите се в разпореждането действия е вероятно да представляват такива, които са част от функциите и или пък са в изпълнение на основните задачи на Министерството на вътрешните работи. Липсват фактически и правни основания за издаване на акта, което е нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и основание за отмяна по чл. 146, т. 3 от АПК. Полицейските органи упражняват само правомощията, които изрично са им възложени със закон във връзка с принципите и основните задачи и основните дейности на Министерството на вътрешните работи. Съгласно чл. 7, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи полицейските органи имат за основна дейност опазване на обществения ред. Основна задача по чл. 6, т. 2 и т. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи е както опазването на обществения ред, така и защита на правата и свободите на гражданите и опазване на техните живот, здраве и имущество. По принцип мотивите към административен акт могат да се съдържат в други актове, които предхождат издаването му, но в посочения случай такива не са налице. Затова липсата на изложени фактически основания за издаване на акта и липсата на посочено правно основание, при наличието на което полицейският орган издава разпореждането по чл. 64 от Закона за Министерството на вътрешните работи, представлява нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяна на разпореждането. Липсата на фактически основания пречатства проверката от страна на съда дали с предписанията се упражнява възложена функция по Закона за Министерството на вътрешните работи за опазване на обществения ред. Няма легално определение в Закона за Министерството на вътрешните работи за понятието "обществен ред", но трябва да се разбира установените в държавата обществени отношения, основани на правовия ред и морала, които определят поведението на хората в процеса на обществения живот. От съдържанието на разпореждането не може да се установи кои правни норми от посочената в разпореждането наредба са били нарушени от жалбоподателя, в какво се е изразило от негова страна нарушаването на обществения ред, кои правни норми е нарушил. Вероятно посочената наредба № 1 е Наредба № 1 за обществения ред на територията на Столичната община. Посочената наредба съдържа забрани, които следва да бъдат спазвани, като същите са свързани с

осигуряване и опазване на обществения ред, опазване на общинските имоти и вещи, предназначени за общо ползване, осигуряване и опазване на обществения ред при провеждане на масови мероприятия. В процесния случай в обжалваното разпореждане липсват мотиви, от които би могло да се установи какво е било извършеното нарушение от жалбоподателя. Административният акт не съдържа мотивите на административния орган, липсата на самостоятелни мотиви на административния орган представлява по същността си нарушаване на принципа на законност по чл. 4 от АПК, нарушение на принципа на добра администрация, съществено съдържание от който принцип е задължението на административния орган да изложи мотиви в административния си акт. Зачитането на правото на добра администрация, включващо и задължението за мотивиране на административния акт изисква несъмнено задължение на административния орган по отношение на лицето, спрямо което се възнамерява издаването на административен акт, засягащ неговите права, да съдържа съществените обстоятелства, установени по отношение на него, фактите, в които то се упреква, правната квалификация, която им се дава, и доказателствата, на които се основава административният орган, за да може и засегнатото лице да изложи ефективно доводите си в рамките на образуваното и водено срещу него административно производство. Мотивите, които следва да изложи административният орган трябва задължително да са съобразени с естеството на административния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на компетентния административен орган, който е издал акта, така че да дадат реалната възможност на лицето, чиито права са засегнати от акта да се запознае с основанията за издаване на административния акт, а на компетентния съд да се даде възможност по този начин да упражни своя контрол. Мотивите на административния акт трябва да разкриват основните фактически и правни обстоятелства, на които се основава решението на административния орган и които са необходими за разбирането на причините, довели до приемането на това решение. Мотивите трябва да бъдат логични, да не съдържат вътрешни противоречия, които да затрудняват правилното разбиране на причините, които стоят в основата за издаване на административния акт. При съобразяване на неговия незадължителен характер, тази съдебна инстанция съобразява и препоръка СМ/Rec(2007) 7 на Комитета на министрите към държавите членки относно принципа на добрата администрация. Съгласно чл. 1 от тази препоръка, се установяват принципите и правилата, които трябва да бъдат прилагани от административните органи при техните отношения с лицата, с цел спазване на принципа на добра администрация. Посочената препоръка съдържа правила относно административните актове, включително и по отношение на тяхната форма (чл. 17), съгласно които всеки индивидуален административен акт следва да съдържа мотиви, установяващи фактическите и правните основания за издаването му.

При съобразяването на тези обстоятелства обжалваното разпореждане е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата - в процесния случай съобразно нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 500 лв. С оглед на изхода на спора направеното искане е основателно, като на основание, чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата следва да се осъди Държавната агенция за бежанците да заплати в полза на адвокат А. Е. А. адвокатско възнаграждение.

Като взе предвид изложените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ

ОТМЕНЯ разпореждане на полицейски орган от 8 РУ „Полиция” в СДВР, от 02.05.2020 г., с което е разпоредено на П. Д. В. да спазва Наредба № 1 на Столичната община, да не се нарушава обществения ред и да се спазват законите на Република България, като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати в полза на адвокат А. Е. А. направените по делото разноски в размер на 500 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ